

Анихилацията на Онази може да започне от “обективната” й красота. Всъщност хубостта ѝ е само измислица на мъжа, съчиняващ в самота. Достатъчна е документалната правда на снимката (какво ли пък би разкрило материалното присъствие), за да се разочарова от самоизмамата си той: гледайки фотографията на писмовната си другарка Дора Г., Яворов не ѝ спестява неприятната си изненада: *сравнявайки... с портрета, който съм запазил в паметта си, аз не намирам... ни помен от оная нежна тънkost на чертите... V, 199* (к.м.). Укорът трябва да изглежда като отнасящ се към технизираното изобразяване... и все пак. Освен това не само визуалното себепредставяне на жената предизвиква Яворовия дискомфорт. Тя греша и в думите, постоянно разваля себе си чрез “разобличаващи” я авторазкази. Горката млада и наивна Дора Г. обърква правилата на сближаващото споделяне. Поетовият курс на оплакването вписва морбидност в аз-изображението и тя, разбира се, е естетизирана: Яворов се жали от очите си, от жарта в тях, от ослепяващата болка. За да му партнира, жената също заговорва за болка, но някак я развенчава до болестка, придава ѝ твърде много телесност и битовост. Дора си казва, че ходи на сливенските бани, за да лекува ревматизъм в краката. (В писмо до П.Ю.Тодоров, като мъж пред мъж, като поет пред поета въпросните бани Яворов коментира чрез двусмислен намек и в ключа на пародийното: *... Не ми смишлявай! пустите бани, -/ не ми разчопляй/ лютите рани!..., V, 186.*) Дора е моментално санкционирана, негодувашото разочарование се кара и поучава:

Като поменувате ревматизма си, Вие казвате, че го имате в краката”. Трябва да правите разлика между краката (Господи, каква ужасно дебела дума!) и нозете (как не е влязло в нашия език руското умаление на това понятие!)... трябва да се каже напр.: Петко Тодоров паднал от кон и си изпотрошил краката. Но една жена трябва да пише: имам малко ревматизъм в нозете си, V, 227.

Не “ревматизъм”, а “малко ревматизъм”, не “крака”, а “нозе”. Може би погнушеното потърсване е от “чуването” на фонетики, напомнящи собственото намразено, дебелашко, етимологически някак злепоставящо име (“крака” е толкова противна за Яворов дума, че за да обясни неприязънта си към нея, той я модифицира, измисля я като още по-грозна: *[На] Петко Тодоров...кракалящите му били само контузени, V, 227.*) И все пак едва ли става реч